

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 10. Opera Satisfactoria, & à Sacerdote, & sponte suscipienda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

Cap. VII. *Rhemensium exemplo demonstratur, quid possit satisfactio. 98*
num, vel sacerdotis arbitrio pro gravitate delicti imposita sunt, vel
sponte suscipiuntur: quæ ut plena sint, hoc est, ut tollant omnem
pœnam temporalem, debent exæquari gravitati peccatorum,
iuxta illud: *Pro mensura peccati, erit & plagarium modus.*

Quod ad ea attinet quæ à sacerdote imponuntur, 1. diffi-
cile est, ut ea pro gravitate delicti imponantur. Quid enim, aut
quot non Infernos sæpe vnus peccator meretur; quæ autem pœ-
na sit Inferno proportionata? 2. Olim sanè pro vno delicto ma-
ximæ ac publicæ pœnitentiæ imponebantur; multorum annor-
um ieiunia, peregrinationes longinquæ, tota xenodochia, tota
monasteria inbebantur magnates ædificare; quidam ad totam vi-
tam includebantur in cœnobis. Sed nunc, vbi plura ac maiora
flagitia committuntur, minores vix pœnas homines subeunt.
3. Sunt itaque qui dicant, melius esse pœnitentem mittere ad
Purgatorium, quàm ad Infernum; quare, ne pœnitentiam maio-
rem, quàm omnino meritus esset, penitus omittat si imponere-
tur, clemens Confessarius, non jam pro gravitate delicti pœniten-
tiam imponet, sed pro fragilitate confitentis: quæ eùm sit lon-
gè minor, quàm promeruerit, id quod superest, in Purgatorium
differtur. Heu quàm stulti sunt, qui eò pœnitentiam differre ma-
hant; aut eum Confessarium maximè laudant, qui minimam dat
pœnitentiam? Credite mihi, neque hic minimam dat pœniten-
tiam, qui minimam dare videtur, neque ille minimam mauult,
sed atrocissimam, præ leuissima eligit. Quippe minima Purgato-
rij pœna maior est maximâ huius mundi. At quis vñquam Con-
fessarius maximam huius mundi pœnitentiam iniunxit vlli pec-
catori? Qui ergo prudenter agere, atque acerba illa supplicia
præuenire volunt, non solum non negligunt pœnitentiam age-
re, aut differunt eam in alteram vitam, verùm etiam vltro rogant
Confessarium, ut pœnam statuatur graviorem; aut certè ipsi spon-
te suscipiunt opera satisfactoria longè maiora, gestant cilicia, to-
to anno certis diebus ieiunant, flagellis se exedunt, dant cleemo-
synas, secedunt, & se includunt ad Domini passionem medi-
tandam, vnde discant iniurias, verbera, cruciatus æquanimiter
tolerare. *Hanc ob causam merisò dicebat Albertus Magnus, simpli-*
cem passionis Christi memoriam & Meditationem plus utilitatis homi-
ni ad-

Deut. 24. 22

X.

OPERA SA-
TISFACTORIA
ET A SACER-
DOTE, ET
SPONTE SUS-
CIPENDA.

Ita B. Petrus
Damian. ser.
2. de S. An-
drea.

Ludovic. de
Pont part. 4.
medit. §. 10.

96 Cap. VII. Rhemensium exemplo demonstratur, quid possit satisfactio, si adferre, quam si anno integro in pane & aqua ieiunaret, ac flagellis se quotidie usque ad sanguinem caderet, & Psalterium eorum quotidie recitaret: hac enim exercitia, etsi bona sint, & valde utilia, quia tamen sunt opera externa, si ita nudè exerceantur, non habent tantam vim, ad purificandum cor à suis vitijs, illudq; veritatibus ac virtutibus illustrandum, & inflammationis diuini amoris affectibus perficiendum; atq; assensu, & profunda Christi Domini nostri Passionis Meditatio, qua omnia hac efficit, additq; etiam spiritum & vitam poenitentis ipsis, & operibus externis, permouendo efficaciter ad feruentem eorum exercitationem. Quidam non ad duos vel tres, vel octo dies, sed per omnem vitam se includunt, vt poenitentiam agant, sicut Pelagia, sicut neptis Abrahami eremitæ, sicut omnes, qui in religionem aliquam ingrediantur; religionis enira status, est status poenitentia.

XI.

QUID MORIS
IN HIS BELLIS
ET MISERIIS
HACEREMUS?

Præter hæc duo genera operum satisfactoriorum vel sponte scilicet susceptorum, vel à sacerdote impositorum, historia supra commemorata, tertium genus docet, scilicet illam ipsam poenam, quam Deus in hac vita, etiam inuitis infligit, si illam, dum euitare non possumus, saltem patienter de manu Dei suscipiamus, atque ad eius gloriam, pro peccatis nostris, offeramus. Rhemensibus non imposuit S. Nicasius hostes, nec ipsi eos sponte susceperunt, pro poenitentia; sed Deus eos in poenam illis immisit; & quia benignus est, immisit, vt castigati resipiscerent. Quis igitur percussus sapuerunt, atque ex necessitate virtutem fecerunt: mortem ipsam & mille terrores, ac pericula patienter ferentes, ecce Deus, ea ipsa damna, quæ illis Attila intulit, in satisfactionem, immo in martyrij meritum suscepit; & tam illustribus miraculis eam satisfactionem confirmauit. Atque huc oratio tendit: Peccauimus omnes, vt aliàs ostendi. Moniti toties nondum ad poenitentiam confugimus. Potuiffemus fortasse iram Dei à nobis auertere, sicut Achab rex, de quo sponte sua cilicium induente, & in sacco dormiente Dominus ad Eliam dixit: *Nonne vidisti Achab humilitatum coram me? quia igitur humiliatus est me causa, non inducam malum in diebus eius.* Quia si nos ipsos diiudicauerimus, non utiq; iudicauerimur à Domino, vt ait Apostolus. Quando igitur nos ipsos non diiudicauimus, nonne meritò nos Dominus iudicauit?

3 Reg 30

1. Cor. 11. 31